

ningen for nogle faa Minuter siden, saa har jeg ikke havt Leilighed til at forfikkre mig om, at ikke en Regnesfeil kan have indsnøget sig. Men, naar jeg ikke desto mindre mener, at det senest angivne Differencebeløb maa betragtes som nøiagtigere, saa er det, fordi jeg i mit første Foredrag, hvor jeg kom til det Resultat, som jeg da nævnte, idet det ikke kom mig an paa at nævne Beløbet fuldstændig nøiagtig, tog og opgjorde det andet Sammenligningspunkt, nemlig det indeværende Finantslovsforslag, paa en noget skjodesløs Maade, forsaavidt som jeg ikke tog Hensyn til enkelte Afdrag, hvad jo ærede Medlemmer let ville have bemærket. Derved kom jeg til at sætte det nominelle Understud af det foreliggende Finantslovsforslag forholdsvis høiere, end det burde sættes, naar det skulde sammenlignes med Resultatet af Regnskaberne for de andre Aar. Ved den sidste, nys af mig anførte, Beregningsmaade ere de derimod alle skaarne over een Kam; den samme unøiagtige Opgjørelsesmaade, der er brugt for de 4 tidligere Aar, har jeg ogsaa brugt for Finantsaaret 1872—73. Det er derfor rigtigere at fastholde som Resultat, at Differencen stiller sig ikke som $1\frac{1}{2}$ Million, men som 1,700,000 Rbd. i Favor af de 4 Aar, hvorom der her nærmest er Tale. Det er dette, som jeg paa staar har givet og giver mig Ret til at sige, ikke at det er et glimrende Resultat — det Ord har jeg ikke brugt, men det er en anden æret Taler, som sidder i Nærheden af mig (Estrup), der har brugt det —, men at det i Betragtning af samtlige Forhold maa siges at være et gunstigt Resultat, som det foreliggende Finantslovsforslag udviser. Vor Tilstand er derimod ganske vist langt fra glimrende, thi til at naae en glimrende Tilstand hører det ikke blot i et enkelt Aar at gjøre god Syldest, men at gjøre det en Række af Aar, først da vil det være muligt at faae Status forbedret paa en grundig Maade.

Jeg vender nu tilbage til det, at den høitærede Finantsminister, som sagt, mente, at jeg aldeles havde svigtet mine tidligere Principer, og at jeg tidligere skulde have erkjendt, at de kontraktmæssige Afdrag paa Gjælden kunde for- dres dækkede af de løbende Indtægter, saa at

det altsaa var en Fravigelse fra, hvad jeg tidligere havde ment, som jeg skulde have gjort mig skyldig i ved min Fremstilling forleden. Jeg maa sige, at dette var Noget, som det i høi Grad forbausede mig at høre fra den høitærede Finantsministers Side. Det er mange Aar siden, at vi arbejdede sammen paa den Maade, som jeg før hentydede til, og den høitærede Minister har siden den Tid siddet i en anden lovgivende Forsamling end den, hvori jeg har siddet. Derved maa den høitærede Minister have glemt Meget eller ogsaa, det jeg kan se, have faaet en meget forandret Anskuelse med Hensyn til det Princip, som jeg har tilladt mig at hævde. Saa langt jeg kan gaa tilbage, har jeg nemlig aldrig, det jeg veed, udtalt Noget, der kunde berettige til at antage, at jeg skulde have en efter min Overbevisning saa urimelig Opfattelse som den, at man ikke skulde formere sit Bo ved at betale sin Gjæld, og at det ikke var en ligefrem og selvølgelig Sag, at det er den aabenbareste Fremgang i Guds Formue, som opnaas ved, at man betaler sin Gjæld, medens det er en Fordring, som ingenlunde kan opstilles, at en saadan Afbetaling skulde dækkes af Aarets løbende Indtægter. Dette Sidste vilde dog navnlig være en meget besynderlig Opfattelse, naar man mindes, at alene en af vore Gjældsopposter, den 3 pCts engelske Gjæld, kontraktmæssig hvert Aar forrentes og afbetales med uforandret et og det samme Beløb, nemlig $3\frac{1}{2}$ pCt. af den oprindelige kontraktmæssige Gjæld, der var 3,500,000 Estrl., det vil altsaa sige med 192,500 Estrl. aarlig, og at det altsaa lidt efter lidt i Aarenes Løb ganske naturlig kun er blevet en meget ringe Del af denne sidste Sum, der gaar til Forrentning, medens en meget stor Del af den derimod gaar til de kontraktmæssige Afdrag; vi ville jo om nogle faa Aar endog ende med at betale 1,700,000 Rbd. udelukkende som kontraktmæssigt Afdrag paa denne Gjældsoppost. Skulde nu noget Menneske dog virkelig kunne falde paa at sige, at saadanne Gjældsafdrag, hvorved man i Aarets Løb paa en enkelt Gjældsoppost kan komme til at betale et Beløb som det nævnte, bør Statens dække af sine aarlige løbende Indtægter?